

Tuo oli Särmä murheen poika,
toukonuttu, nappisilmä,
oli Lallista luenut.

Isänsä ivasi aina:
”Opi poika miehen mieli,
jottei kirves kirvoittele,
pojan luussa ponnistele.”

Luki päivät pääksyttäen
tarinoita Köyliöstä,
järven jäästä tuo tivasi.

Hän oli Särmä murheen lapsi,
siloposki, yön eläjä.
Kuuli tummat kertomukset,
havaitsi heränneen kansan.

Valkehisen aamun tullen
pani reen lepotilaksi,
taljan lämpimän rekehen,
otti ruunan rengiksensä.

Liikkunut ei Särmä siitä,
isänsä ivasi silloin:
”Mistä miehen mielen saanet,
hamekangasta pukenet?
Ota ryyppy pontikkata,
poltetta iloisen illan.”

Kieltäytyvi Särmä tuosta,
isänsä ivasi taasen:

”Poikani oot miehen poika,
pojaksi en todeta saata,
myöntää lasta tuon tapaista,
tietää vertasi omaksi.”

Ei liiku Särmä syytöksistä,
silvät seisoo paikallansa,
valju on elämän liekki.

”Täällä lauloin aikamani
nyt mun aikani on mennä.”

Särmä

Kirjoittanut Tuomas Keskimäki

Surma saapui suota myöten,
takaiselle tanhualle.

Särmä hangessa lepäsi,
syksyn ruska hangen päällä,
nousi Kalma kannon alta.

Ei enää isä ivannut.